

Tretji dan.

V našo sobo je prišlo mnogo ljudi. Nisem jih poznala. Bili so moški ali gospodje, kakor pravi ZoZo, in ženske ali gospe.

Vsi so imeli zelo lepe obleke. Ogledovali so me in se čudili, a vsak hip so butali v smeh. To mi ni ugajalo in me je malo strašilo. Stiskala sem se k ZoZo.

Namah me je ena izmed gospa zgrabila za roko in me potegnila k sebi. Zbolelo me je v rami, ker me je s silo zgrabila. Zakričala sem in iztrgala roko. Pri tem naglem zgibu sem opraskala roko lepi gospe.

»Grda opica!« je zaklicala z zlobnim smehom in me potegnila za uho. ZoZo me je branila, toda jaz tega nisem hotela dopustiti. Obrnila sem k nedobri gospe obraz in sem glasno zarenčala: »Zlobna si, zelo zlobna! Delaš krivico in povzročaš bolečine mali opici-siroti, ki ti ni hotela storiti nič zlega. Uh! Uh! Uh!«

Vsi razen ZoZo so se glasno smejali, gledaje name. Zardela in raztogotila sem se zelo. Ponavljala sem vedno bolj trmasto: »Uh! Uh! Zlobna si, zelo si zlobna!«

ZoZo me je odnesla v drugo sobo, pobožala me in povedala: »Umiri se, Kaška! To je malenkost! So hujše krivice na svetu!«

Umolknila sem, toda bridko jokala. Ko se je vrnil To domov, so me vnovič pokazali gostom.

To me je primoral, da sem žvižgala, hodila po dveh nogah in se prekopicala. Pozneje je rekel: »Kaškica, prinesi odejico!« Stekla sem k svojemu košku, izvlekla odejico in jo prinesla. Vsi so se čudili.

»Kaškica, kje je kruh?«

Splezala sem na stolico in z ročico pokazala kruh, ležeč na mizi. »Čudovito!« so vpili gospodje in gospe.

»Naša Kaška vse razume in se razgovarja z nami. Začenjamo počasi razumevati njeno govorico,« je pojasnila ZoZo.

»Čudovito!« je ponovil neki gospod. »Ali ni morda res, da izhaja človek od opice?«

Namah sem se začela smejati: »Ha-ha-ha-ha!« Zabaven je ta sivi gospod! Kako more človek izhajati od opice? Ljudje so tako lepi, a mè — grde. Ljudje nas ubijajo, kadar hočejo.

Jaz sem nehote opraskala roko nedobri gospe in — koliko kričanja in jeze je bilo radi tega! Ne! To je nemogoče! Ha, ha ha!

Drugi gospod je smehljaje rekel: »Morda pa opice izhajajo od človeka?«

»Ha, ha, ha« sem renčala, zvijajoč se od smeha.

Opice naj izhajajo od človeka?! Ha, ha, ha! Če bi bilo tako, bi bile mogočne in modre kot ljudje. Medtem pa so brez obrambe, vsi jim delajo krivico. Sicer pa, če bi bile podobne ljudem, bi morale druge živati. Šimpanzi, pa še celo »Dolgi gobci« tega nikoli ne delajo. Nikoli! Ne znajo napadati, znajo le resno braniti šibkejše. Tako je delal junaški Rru, vodnik našega rodu. Rru — moj oče...

Ha, ha! Ljudje so zelo zabavna bitja... Pomirila sem se in nisem več čutila sovraštva do lepe, a nerodne gospe... Ha, ha, ha!

D a n r a z m i š l j a n j.

Napisala sem pred nekoliko dnevi, da so ljudje — zabavna bitja. Zdi se mi sedaj, da sem slabo napisala.

Pripetila sta se dva dogodka.

Danes zjutraj so ostala vrata naše sobe odprta. Namah sem zaslišala bevskanje. Radovedna sem zagrabila odejico, ki je ne zapuščam, in sem pogledala skozi špranjo. Pri vratih je stal mal psiček, bel, kakor bi bil narejen iz puha. Imel je črn nosek in črne očke. Migal je z repkom in cvilil. Padal je na zemljo in naglo odskakoval. Razumela sem, da me vabi k zabavi.

Naredila sem se, da bežim, in sem se splazila v sobo. Pes — za menoj. Skrila sem se v kotu za omaro. Psiček me je našel in lajal s tenkim glasom. Stekla sem k njemu, hoteč ga pobožati.

Začel se je kretati po sobi. Delal se je, da se boji in umika. Cvilil je od zadovoljstva in piskal radostno. Naposled sva se oba utrudila. Psiček je legel, odprl gobček, povetil jezik in težko dihal. Tiho sem sedla poleg njega. Božala sem ga in praskala za ušesom. Vem, da je to zelo prijetno, ker tudi To mene često ljubkuje na ta način. Novi prijatelj je zamižal s črnimi očki, zaprl rožnati gobček in tiho stokal.

Namah so se odprla vrata in neki neznani gospod je zaklical: »Fifi, kam si se udr! Sem pojdil!«

Psiček je s podvitim repkom, žalostno piskaje, odcepal za svojim gospodom. Bil je žalosten in prestrašen. Hitela sem za njim, kliče po svoje: »Fifi! Fifi! Ostani z menoj! Še se bova poigrala!

Planila sem v dolgo sobo z nekoliko vrati. To imenuje to sobo hodnik.

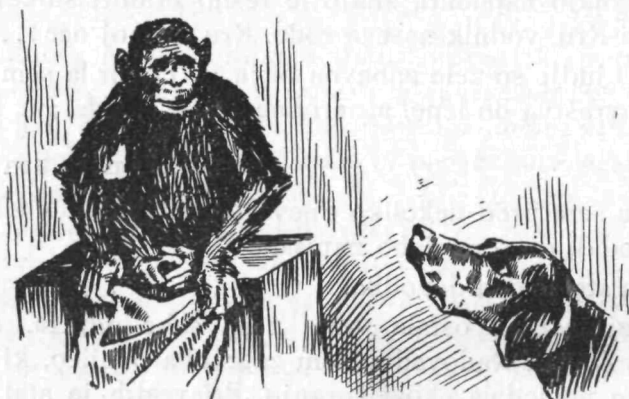
»Ali mi greš proč, ostudna opical« je zakričal neznani gospod in udaril z ного. Nisem vedela, da ljudje tolčejo z nogami v jezi, zato sem dalje tekla z malim Fifijem.

»Čakaj no, pošast!« je zamrmral gospod in zaklical. »Medor, sem!« Iz sobe je pritekel ogromen pes z belimi lisami. Postavil se je pred menoj.

»Medor! Vzemi jo! N=no!« je zarjul človek.

Pokazal je s prstom name. Medor je kazal zobe in renčal.

Ha! Jaz se spoznam na pse. Zamahnila sem z odejico Medoru pod samim nosom. Zažvižgala sem pri tem presunljivo, dolgo. Nedobri gospod se je zdrznil. Medor je na mah podvil rep in planil v beg. Vendar je izgubil smer, udaril ob svojega gospoda in ga prevrnil.

Šum je prestrašil Fifija. Umaknil se je s piskom. Izginil je v svoji sobi.

Ne da bi čakala, kaj nastane iz vsega tega, sem jo odkurila k sebi. Zlezla sem v košek in sem se pokrila z odejico. Leže sem se smejala, smejala, spominjajoč se vsega dogodka. Kmalu sem zaslišala žalostno cviljenje Medora, težke udarce palice in zlobno kričanje nedobrega gospoda.

Tako? Ta gospod je zloben in ni moder. Prekinil je mojo zabavo s Fifijem; razžalostil je oba. Ukazal je Medoru, naj mi stori krivico. Ker ga je prestrašeni pes prevrnil, ga sedaj tepe...

Ta gospod je zloben. Gospod je človek. Sedaj razumem, da so ljudje zlobni ali dobri kakor Zo=Zo. To je zame dober. So še tudi drugi dobri ljudje.

Ko sem danes vstajala iz koška, sem se zataknila z ного ob nekaj ostrega. Nisem se mogla oprostiti. Prevrnila sem se vznok s koškom vred. Prestrašila sem se in začela kričati. V sobi ni bilo nikogar. Kričala sem dolgo ter vpila na pomoč.

(Dalje.)